అనగనగా ఓ మంచి కథ

మనకొద్దీ మంచితనం

- మల్లాప్రగడ రామారావు

(స్వాతి మాసపత్రిక, డిసెంబర్, 1971)

వెంకటరత్నం పట్ల నాకు సానుభూతిలేదు. వెంకటరత్నం పట్ల సానుభూతి చూపించే వారిపట్ల నాకు అసహ్యం మాత్రమే ఉంది.

వెంకటరత్నం పట్ల అసహ్యం చూపించే వారిపట్ల నాకు సానుభూతి ఉంది.

వెంకటరత్నం శేషాచలం, నరసమ్మల కొడుకు. 'ఒక్కగానొక్క మగ నలుసు' అని నొక్కి చెప్పాలిక్కడ. వెంకటరత్నం తల్లిదండ్రులకి ఒక్కడే మొగపిల్లడవడం ఎన్నో అనర్థాలకు దారితీసిందని నమ్ముతాన్నేను.

వెంకటరత్నం పిరికివాడు.

"ప్చ్. చీకటంటే చంటాడికంత భయమేమివిటే!" అంటూ వాళ్ళ నాన్న మీసాల మూతితో అయిదారేళ్ళ వెంకటరత్నాన్ని ముద్దుపెట్టుకునేవాడు. వాళ్ళమ్మ నరసమ్మ, కొడుకు ఘనకార్యం చేసినట్టు ముసిముసిగా నవ్వేది.

వెంకటరత్నం మొగమాటస్తుడు.

"వాడికి అమ్మా నాన్నల దగ్గర కూడా బిడియమే నాయే" అంటూ బుగ్గలు పుణికి, వెంకటరత్నం మామ్మ, ఉహూఁ మురిసిపోయేది.

వెంకటరత్నం తనకు తానై ఏదీ చేసుకోవడం కాదు గదా, అడగలేడు కూడా.

"వాడికి తలనూనె దగ్గర నుంచీ నేనే రాయాలి. నేను కలపందే ముద్దయినా నోట్లో పెట్టుకోలేడు. మా నాన్నకేక్షణానేది కావాలో నాకు తెలుసు" కాంతమ్మ మెటికలు విరుస్తుండడం విననట్టే, నరసమ్మ రెండిళ్ళ మధ్య గోడ దగర నిల్చుని చెప్పుకుపోయేది.

ఇలాంటి ఉదాహరణలు ఎన్నో ఇస్తూ పైన చెప్పిన నా మాటల్ని సమర్థించుకోగలను.

వెంకటరత్నం మధ్య తరగతికూ్డా చెందుతాడు.

ఒక్కడే కొడుకవడం కన్నా కూడా వెంకటరత్నం జీవితానికి దాపురించిన శాపమేమిటయ్యా అంటే, ఇదొకటేనని నిమిషం సందేహించకుండా చెప్పగలను.

చెట్టుమీద పండుండేది. దొరగారిది మామిడితోట. కిందనున్న రాయుచ్చు కొడితే నేల రాలుతుంది. కాని వెంకటరత్నానికి పండువంక చూపుపోకుండానే రాయిమీద కన్నుపడినా, చెయ్యిసాగేది కాదు. రోడ్డువారగా నిల్చునేవాడు.

"పండురాలితే బావును. ఏ గాలి రివటైనా తనకు సాయం చేస్తే బావున్ను' అని లొట్టలు వేస్తూ కాసేపు నిల్చుని 'అందని ద్రాక్షపళ్ళు పుల్లన' అనుకుని కాళ్ళీడ్చుకుంటూ పోయేవాడు.

వెంకటరత్నం చిన్నప్పుడు వాళ్ళింట్లో పండుగ జరిగింది. పండుగంటే మామూలు పండుగనుకుంటున్నారేమో. దసరా, దీపావళీ, సంక్రాంతి, ఉగాదిల్లాంటిది కాదు. జండా పండుగా కాదు. మరి, వెంకటరత్నం పుట్టినరోజు పండుగసలే కాదు.

ఊర్లో బస్సెక్కిస్తే పాతిక మైళ్ళ దూరంలో ఉన్న వాళ్ళ అక్క అత్తవారింటికి, ఫిఫ్తుఫారం చదువుతున్న వెంకటరత్నం ఒక్కడూ వెళ్ళి, వాళ్ళక్కను తీసుకుని తిరిగి రావడం ఆ పండుగ. ఆ రోజు వెంకటరత్నం బొమ్మ ఈ విషయం చెప్పని ఇల్లు ఆ వీధిలో లేదు.

అయితే వెంకటరత్నం, జీవితంలో పూర్తిగా సంతోషించి, తలెత్తుకు నడచిన సంఘటనలు రెండు మాత్రం ఉన్నాయని అతని మనసు పుస్తకంలా చదవగలను కాబట్టి నేను చెప్పగలను.

ఒకటి చిన్నప్పటిది.

వెంకటరత్నం తరగతిలో శ్రీనివాసరావని ఓ రాలుగాయి ఉండేవాడు. ఒక సాయంకాలం ధైర్యం చేసి ఇద్దరూ అబ్బాయిగారి తోటలో జీడిచెట్టెక్కి జీడిపళ్ళు దొంగిలించుకొచ్చారు.

తను అంతటితో మనిషైనట్టుగా వెంకటరత్నానికి ఆ రోజు, చిన్నప్పుడు అనిపించింది. పూర్తిగా ఆ భావానికి కారణం నాటికతనికి తెలియకపోయినా, ఆనందం రెక్కలు విప్పింది.

అంతకు కొన్నాళ్ళ క్రితం బడితోటలో అతను బ్యాడ్ మింటన్ బ్యాట్‌తో ఆటాడుతూ ఒకటికి నెపంతో తోటలో దూరిన పిల్లలందరి మల్లే, మామిడికాయ ఒకటి రాల్చబోయాడు. ఎత్తిన బ్యాటునెవరో చేత్తో గట్టిగా పట్టుకున్నారు. వెనక్కి తిరిగి చూస్తే బలమైన కండలు, మెడలోని కాశీతాడు మాత్రమే కనబడ్డాయి. ఇంక ఒకటే పరుగు.

తోటకాపలావాడిని ఆ బ్యాటు గురించి అడిగే ధైర్యం ఆ తర్వాత ఎన్నాళ్ళకీ లేకపోయింది. ఎప్పుడు కనబడినా వాడు నవ్వేవాడు. వెంకటరత్నం తలదించుకునేవాడు. వెంకటరత్నం "ఇక మీదట వాడికళ్ళలోకి సూటిగా చూస్తూ నవ్వగలను" అనుకున్నాడానాడు జీడిపళ్ళు దొంగిలించి.

ఇంకోసారి కాలేజీలో చదువుతుండగా వెంకటరత్నం పూర్ణాహాల్లో సినిమాకెళ్ళాడు బాల్కనీకి. ఇంటర్వెల్‌లో, రాబోవు చిత్రాల పోస్టర్లు చూద్దామని వచ్చిన ఇద్దరు స్నేహితులు కనపడ్డారు. కిందకి దిగి పచార్లు చేస్తుంటే. ఛటుక్కున వెంకటరత్నం బుఱ్ఱలో ఒక ఆలోచన మెరిసింది.

"ఒరే శేఖరం! ప్రసాద్! నాతో వచ్చెయ్యండిరా, సినిమాకి. హాలు వాడు ప్యాసులియడం లేదు" అన్నాడు. అనగానే గుండెదడ పట్టుకుంది.

శేఖరం "ఎందుకురా నేనెప్పుడో చూశాను. డబ్బింగ్ సినిమా కూడా" అని నసిగాడు.

ఆ నసుగుడులో అసలర్థం వెంకటరత్నానికి తెలుసు. ప్రసాద్ మాత్రం పట్టువదల్లేదు. వెంకటరత్నానికి మనసు పీకింది. గుండె మాత్రం దడదడలాడుతూనే ఉంది.

ఏవో స్లైడ్స్ చూపుతుంటే, ఒకరి తర్వాత ఒకరుగా ముగ్గురూ హాల్లో దూరారు. గేటు దగ్గర ఎవరూ ఆటకాయించలేదు. గుండె బెదురుగానే ఉన్నా, సినిమా సాంతం చూశాడు స్నేహితులతో అల్లరి చేస్తూ.

వెంకటరత్నం 'రెడ్డికీ విషయం తెలిస్తేనా' అనుకున్నాడు సినిమా చూస్తూ.

రెడ్డికీ విషయం తెలియదు. రెడ్డి చదువు పూర్తిచేసి రెండేళ్ళయ్యింది. ఇప్పుడెక్కడున్నాడో వెంకటరత్నానికి తెలియదు. రెడ్డి ఫైనలియర్ డిగ్రీ కోర్సు చదువుతున్నప్పుడు వెంకటరత్నం ఫస్టియర్ చదివేవాడు. రెడ్డి కూడా హాస్టల్‌లోనే ఉండేవాడు.

ఒకరోజు సాయంకాలం టీ బెల్లు మోగగానే బిలబిల్లాడుతూ అంతా గ్లాసులు పుచ్చుకుని మెస్ వేపు పరిగెతారు. తాపీగా గ్లాసు పుచ్చుకుని వెంకటరత్నం వెళ్ళేసరికి, ఇద్దరు ముగ్గురు కుర్రాళ్ళు మాత్రం అండాలో టీని గ్లాసులో పోసుకుని, టీ తాగుతూ రేడియో రూం వేపు పోతున్నారు. పంతులు అక్కడ లేడు. వాళ్ళలాగే వెంకటరత్నం అండాలోంచి టీ తీసుకుంటుంటే రెడ్డి వచ్చాడు.

హాస్టల్ కమిటీ మెంబర్ హోదాలో "ఏమిటండీ ఇది? ఎవరి మానాన వాళ్ళు టీ ముంచి పోసేసుకుంటుంటే కిచెన్ స్టాఫ్ దేనికి? ఇదేనండి సివిలై..' రెడ్డిమాటలు పూర్తికాకుండానే వెంకటరత్నం కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. గ్లాసులోని టీ అండాలో వంపేసి, రూముకొచ్చి వాలుకుర్చీలో పడుకున్నాడు.

అక్కడ ఉండాలిసిన పంతులు లేడని కాని, అందరూ చేసిన పనే తనూ చేసాడని కాని, ఇందులో కొంప మునిగిపోయేదేముందని కానీ, వెంకటరత్నం అనలేకపోయాడు. అప్పుడే కాదు. ఆ తర్వాత రెడ్డి రూముకొచ్చి "సారీ" అంటూ ఏమో చెప్పినప్పుడు కూడా వెంకటరత్నం గొంతు పెగల్లేదు.

వెంకటరత్నం, ఆవేళ, సినిమా వదలిన తర్వాత, ఆనందంగా రోడ్డుమీద నడుస్తూ "రెడ్డికి విషయం తెలిస్తేనా?" అనుకున్నాడు మరోసారి.

చిన్నప్పటిలా కాక, ఇప్పటి తన ఆనందానికి కూడా కారణం తెలిసింది వెంకటరత్నానికి స్పష్టాస్పష్టంగా.

ఇంకోసారి కాలేజీలో నాటకమైంది. వెంకట రత్నం డ్యూటీ ప్రోమ్టింగ్. నాటకంలో హీరోయినుంది. అసలే అందమైంది. మేకప్‌లో అందానికి మారుపేరులా ఉంది.

నాట్య సంఘం కార్యదర్శి, నాటకాలంటే చాలా ఇష్టమని చెప్పుకునే ఇంగ్లీష్ లెక్చరర్, స్టేజి మీద హీరోయిన్‌తో మాట్లాడుతూనో, ఆవిడ నోటిలో మాట నోటిలో ఉండగానే కావల్సినవన్నీ అందిస్తూనో కాలం గడుపుతున్నారు.

తప్పనిసరిగా రంగాలంకరణ చేస్తున్న వాళ్ళు కూడా, వీలైనపుడల్లా హీరోయిన్ వంక చూస్తూనో, నవ్వించాలని యత్నిస్తోనో తాపత్రయపడుతున్నారు.

అంతా చూస్తున్న వెంకటరత్నానికి నిప్పుల మీద నిల్చున్నట్టైంది. "పాపం ఆడది. మరో ఆధారం లేనిది. నలుగురిలో తిరిగి నాటకాలు వేస్తున్నంతలో ఎంత చులకనైపోయింది. ఆడదాన్ని భోగ్యవస్తువుగా తప్ప మరోలా చూడ్డం మగవాళ్ళకి చేతకాదులా ఉంది.

ఇంతకీ అంత అందమైనది కోరి పెళ్ళాడమనోస్తే, ఒక్క రోమియో కూడా ముందుకు రాడు." ఇలాంటి ఆలోచనలు మనసులో నిండీ, ఎంత వేగంగా తీస్తారా తెర, ఈ తెర వెనక నాటకం ఎప్పుడంతమవుతుందా అని ఎదురు చూడసాగాడు.

నాటకం మొదలైంది. రెండో రంగంలో స్టేజీపైన నటులంతా ఉన్నారు. హీరోయిన్ తప్ప. ఆవిడ వెంకటరత్నానికి తగుల్తూ, నాటకాన్ని, ప్రేక్షకులు కనబడకుండా చూడాలని ప్రయత్నిస్తోంది.

ఒక్కసారిగా సీనిక్ ఎఫెక్ట్ కోసం రంగం మీద లైట్లు ఆరిపోయాయి. దీపాలు వెలిగి హీరోయిన్ చిలిపిగా చూసి, చేత్తో పెదాల మీద తడి తుడుచుకున్నప్పుడు, వెంకటరత్నానికి తాను చేసిన పని తెలిసింది.

ఇంగ్లీషు లెక్చరర్, నాట్యసంఘం కార్యదర్శి తన కన్నా మంచివారని తేలింది.

"నే నే గుంట దగ్గరికి పోను నీలా" అన్నాడు ముఖం తుడూచుకుంటూ బసవరాజు.

"పోయేముందుకు దమ్మేదిరా వెధవ! జబ్బులంటుకు చస్తానని, పోలీసులు పట్టుకుంటారని, భయం నీకు" అన్నాడు సీతారామారావు నీళ్ళు పోసుకుంటూ నొప్పితో 'ఇస్' అనుకుంటూనే.

బ్రష్‌తో పళ్ళు తోముకుంటున్న వెంకటరత్నానికి నిజమనిపించాయి సీతారామారావు మాటలు.

మనిషి తప్పుచేయకపోవడం దేనికో దానికి భయపడడం వలననే కాని, నీతితో బ్రతకాలన్న దీక్షతో కాదని, వెంకటరత్నం కొక అనుమానం ఆరంభమై బ్రుధపడసాగింది.

చెడు చేయగల ధైర్యం లేకపోవడం వలన మంచిగా బ్రతకడంలోని గొప్ప వెంకటరత్నానికి అర్థమవదు. అతని కర్థమయినదల్లా అతన్ని కూడా ఆ మాదిరి పిరికితనం ఆవరించి ఉందని. అందుకే ఎప్పుడైనా చిన్న చిన్న అఘాయిత్యాలు చేస్తే తనకి ఆనందంగా ఉంటుందని వెంకటరత్నానికి తెలిసిందిప్పుడు.

ఇంకా అసలు కథలోకి రాలేకపోతున్నాను. వెంకటరత్నానికి మంచిగా బ్రతకాలనే ఉన్నది కాని, ఆ మంచి బలహీనత నుంచి కాక, సత్వాన్నుంచి జన్మించాలన్న ఇచ్ఛ అంతకన్నా బలంగా ఉంది.

గాయత్రి వల్లించే ఇష్టమూ, ఓపికా లేక, కంచం చుట్టూ ఇన్ని నీళ్ళు చల్లి, ఇంత నీరు ఔపోసన పట్టే కన్నా, జంధ్యం పోగు తెంపి పారెయ్యడం మంచిది. *ఎదిరించే శక్తిలేకపోవడం మరణంతో సమానం.* ఇలాంటివన్నీ వెంకటరత్నం మనసులో సదా మెదిలేవే.

ఇక్కడింకొక్క మాట చెప్పేస్తాను. లోకాన్ని చూస్తుంటాడు. లోకంలోని వైరుధ్యాన్ని చూస్తుంటాడు. కోరిందాన్ని దక్కించుకోలేక మనుష్యులు వల్లించే నీతిపాఠాల్ని వింటుంటాడు. ***మనసుకు నచ్చిన పని, మంచిదని తోచిన పని చెయ్యడమొక్కటే జీవితంలో ఆనందానికి మూలం. ఇది లేకపోవడమే బ్రతుకులో థ్రిల్ లోపించడానికి కారణం.*** హిప్పీ, హిప్పీ తరాలకు బీజం. ఈ లేకపోవడం తనలో ఉండడాన్ని వెంకటరత్నం కనిపెట్టిన దగ్గర నుంచే, అతనికి అసలైన అశాంతి ఏర్పడింది.

ఆ రోజుల్లోనే ఒకమ్మాయిని చూశాడు. మెయిన్ రోడ్డుమీద పుస్తకాలు పట్టుకు వెళుతోంది స్నేహితురాళ్ళతో బాటు. తెల్లగా ఉంది. సన్నగా ఉంది. ముఖం కోలగా ఉంది. నుదిటి మీద దోసగింజ తిలకం ఉంది. చెవులకి రింగులు, రెండు జడలు, పువ్వుల పరికిణీ మీద నీలం వోణీ వేసుకుంది.

వెంకటరత్నానికి గుండె లయ తప్పినట్టయింది. ఆ అమ్మాయి కనుమరుగవుతుంటే హృదయం బాధతో కీచుమంది.

మర్నాడూ అదే వేళకు, మెయిన్ రోడ్డు మీద అక్కడే బీటు కాసాడు. ఆ అమ్మాయి కనబడింది. వాళ్ళ వెనకాతలే నడచి వెళ్ళాడు. ఒక సాహసకార్యం చేస్తున్న వాడిమల్లే భావించుకుంటూ.

అమ్మాయిలంతా కొంచె దూరం వెళ్ళి, మెయిన్ రోడ్డు మీద నుంచి సందులోకి మళ్ళి, ఓ మేడలో దూరారు. పైన బోర్డు ఉంది. 'హిందీ విద్యాలయము' అని. ఆ వేళలలో హిందీ రాష్ట్ర పరీక్షకు ట్యూషన్ చెబుతారని, వెంకటరత్నం ఎలాగైతేనేం కూపీ లాగాడు.

అప్పటికి వెంకటరత్నం పరీక్షలు నెల్లాళ్ళున్నాయి. చదవవలసినవి ఆర్నెల్లకి సరిపడా ఉన్నాయి. అయినా హిందీ నేర్చుకోవాలనిపించింది. రెండు, మూడు రోజులు తిరిగి, ఎలాగైతేనేం ఒకరోజు ధైర్యం తెచ్చుకుని, మేడమీదకు వెళ్ళి హిందీ నేర్చుకుంటానని, రాష్ట్ర పరీక్షకి వెళతానని జీతం కట్టివచ్చాడు.

మర్నాడు క్లాసులో అతనికెదురుగా చాపమీద ఆ అమ్మాయి వచ్చి కూర్చున్నప్పుడు వెంకటరత్నం ఆనందానికి మేరలేదు. కలల హర్మ్యాలు స్కై స్క్రేపర్స్‌ని మించిపోతున్నా తలమాత్రం పైకి లేవలేదు.

పారాణి పూసినట్టుగా, పావడా ఎట్టి అంచుపడి, అందంగా మెరుస్తున్న తెల్లని పాదాన్ని చూస్తూ కూర్చున్నాడు. క్లాసులో అతని ఈడు అబ్బాయి లెవరూ లేరు. పది పన్నెండేళ్ళ కుర్రాళ్ళిద్దరిని తప్పించి, అందరూ అమ్మాయిలే.

మొదట పలకరించుకుందామనుకున్నాడు. తరువాత నోట్స్ అడుగుదామనుకున్నాడు. ఆ అమ్మాయి పేరు లక్ష్మి. చిలిపిగా ఉండేది. అల్లరి చేసి టీచరు చేత మొట్టికాయలు తినేది.

"మేడమ్! బుద్ధుడు కత్తితో స్వయంగా తలబోడి చేసుకున్నాడని బుక్‌లో ఉంటే అంత చక్కటి హెయిర్ స్టయిల్‌తో బొమ్మలు వేస్తారేమిటండీ!" అనేది. అలాంటి సమయాలలో చెమట పోసిన శరీరానికి చల్లగా గాలితగిలితే కలిగే ఆనందంతో వెంకటరత్నం మనసు నిండేది.

అయినా ఏం లాభం? వెంకటరత్నం ట్యూషన్ చదివిన నెల్లాళ్ళలోనూ, ఒక్కసారి నోరు మెదపలేదు. లక్ష్మీ, వెంకటరత్నం, ఆకాశం, భూమి అంత దూరంగానే ఉండిపోయాడు.

క్షితిజ రేఖ వద్ద భూమీ ఆకాశం కలిసినట్లుంటాయి.

వెంకటరత్నం ఇలా ఆలోచించేవాడు.

ఒకానొక రోజున లక్ష్మి అంటుంది, కళ్ళలో నీళ్ళు తిరుగుతుండగా "ఏమండీ చూపులతో నన్నెంత కలవరపెడుతున్నారు. మీ చూపుల పుష్పాలతో నా పాదార్చన చేస్తున్నారు. మాట్లాడరేం? నా హృదయమంతా ఎన్నడో నిండి ఉండీ, మౌనంగా ఉంటారేం? నేను మీదాన్నండి యుగయుగాల నుండి మీకోసం..."

వెంకటరత్నం కళ్ళంట నిజంగా నీళ్ళొచ్చేవి. "లక్ష్మీ! నాకు తెలుసు నాకు నువ్వు..." మాటలు పూర్తికాకుండానే లక్ష్మి అతని హృదయంలో ఒదిగిపోయేది. లేదా. వాళ్ళ నాన్న పిలిచి, మీసాలను చేత్తో సవరించుకుంటూ "నాయనా వెంకటరత్నం! రాత్రి కలొచ్చిందిరా. కలలో సింహాచలం నరసింహస్వామి కనిపించి, మీ వెంకటరత్నం ఒక అమ్మాయిని ప్రేమించాడు. వాళ్ళిద్దరికీ పెళ్ళి చేసి నా గుడికి తీసుకురా అన్నాడురా. నిజమైతే చెప్పరా బాబూ కళ్యాణం కానిచ్చేద్దాం" అనేవాడు.

వెంకటరత్నం ఆలోచనల క్షితిజ రేఖ వద్ద తనూ లక్ష్మి ఐక్యమైనట్టు కలగనడమే తప్ప, వెంకటరత్నం ఎప్పుడూ ఆమెతో మాట్లాడే ధైర్యం చెయ్యలేదు.

పరీక్షలై వాళ్ళు ఊరు వెళ్ళిపోయినప్పుడు, నిద్రపట్టక బాధపడే కొన్ని రాత్రులు తర్వాత, ఒక ఉదయం కొత్త సంవత్సరం గ్రీటింగ్స్ మాత్రం లక్ష్మి పేరపంపాడు.

అందులో ఫ్రమ్ అడ్రస్ అయినా రాసే ధైర్యం చెయ్యలేకపోయినా, తర్వాత కొన్నాళ్ళకి నాతో అన్నాడు కదా,

" ప్రేమ సంపాదించానే అనుకో. వాళ్ళ కులం వేరు. పెండ్లికి మా వాళ్ళు, వాళ్ళ వాళ్ళు అంగీకరించకపోవచ్చు. ఇంట్లో ఎదిరించే ధైర్యం మాకు లేకపోవచ్చు. అపుడు లక్ష్మిని అన్యాయం చేసి ఇద్దరమూ బాధపడేకన్నా ఇదే మంచిది కదా" అని.

నా కొళ్ళు మండుకొచ్చింది. "ఇవన్నీ ఆలోచించే లక్ష్మితో మాట్లాడలేదా? లేక లక్ష్మితో మాట్లాడేందుకు కలిగిన భయాన్ని ఇలా కప్పి పుచ్చుకుంటున్నావా? " అని అడగాలనిపించినా, అసహ్యం వేసి ఊరుకున్నాను.

ఇదంతా రాయకపోదును. వెంకటరత్నం కథానాయకుడూ కాదు. అతని జీవితంలోంచి కథను పిండాలనీ నాకు లేదు. వెంకటరత్నం మీద నాకు ద్వేషం కూడా లేదు. కాని అతనే నన్ను ప్రొవోక్ చేశాడు.

అదెలాగంటే, ఇవాళ సాయంకాలం అతను బీచ్‌లో పచార్లు చేస్తూ నాతో ఒక మాటన్నాడు. ఆ మాట చెప్పే ముందు మరో చిన్న సంఘటన చెప్పితీరాలి.

వెంకటరత్నం ప్రస్తుతం సెప్టెంబరు పరీక్షలకి చదువుతూ, కృష్ణానగర్‌లో గది అద్దెకు తీసుకు వుంటున్నాడు. వెంకటరత్నం గదిలో కిటికీలోంచి చూస్తే, సరిగా ఎదురుగా ఉన్న ఎదురింటి కిటికీ కనబడుతుంది.

ఆ కిటికీలోంచి చక్రాల్లాంటి రెండూ కళ్ళు, నడుం వరకు శరీరం వెంకటరత్నానికి కనబడుతాయి. ఆ కళ్ళు, వెంకటరత్నం గదిలో ఉండి, ఆ కళ్ళ హక్కుదారుడు ఇంట్లో లేనపుడు కిటికీ దగ్గర తారట్లాడేవి.

పెద్ద పెద్ద పాయలుగా జుత్తును వేరు చేసి దువ్వుకుంటూనో అద్దంలో చూసుకుంటూ తెల్లని, గుండ్రని ముఖం మీద బొట్టు దిద్దుకుంటూనో లేదా ఊరికే అలా చూస్తూనో.

వెంకట రత్నం నవ్వేవాడు. అటు చూసి, కన్ను గీటేవాడు. పెదాలతో గాలిని ముద్దుపెట్టుకునేవాడు. ఆ శబ్దానికి, ఎటో చూస్తున్నట్టూ నటించే ఆ ముఖం, వెంకటరత్నం వేపు తిరిగి, పళ్ళ వరస మెరిసేలా నవ్వేది.

తొలగించిన పైటను ఎంత సేపటి వరకో సర్దుకోవడం మరచిపోయేది. వెంకటరత్నం చేతిలో పుస్తకం ఉండేది, అంతా కుఱ్ఱాడు చదువుకుంటున్నాడనుకునేందుకు.

నిన్న ఉదయం కూరలు బేరమాడుతూ ఆవిడ, వెంకటరత్నం వైపు చూస్తూ "ఎందుకే కేజీ బంగాళా దుంపలు. మా ఆయన ఊర్లో లేరు. రెండురోజుల దాకా రారు కూడా" అని కూరల మనిషితో అనడం వినిపించింది.

కూరలది "అయితే అమ్మగోరూ! పిల్లలనెట్టుక్ని ఒక్కరే తొంగుంటారా రాత్రుల్లు" అని ఆశ్చర్యపోయింది.

"భయమెందుకే ఆ మాత్రం తోడుండరా ఇరుగూ, పొరుగూ, అందులోనూ రాత్రుళ్ళు" అంటూ ఆవిడ బారెడు జడ, నల్లత్రాచులాటిది, గుండెల మీద నుంచీ విలాసంగా, వెనక్కు వీపు మీద పడేలా, మెడ విదిలించింది.

వెంకటరత్నం పట్టుకున్న కిటికీ ఊచలు కూడా వేడెక్కాయి.

రాత్రి ముందు గది తలుపులు మూస్తూ, చీడీ మీద నిల్చున్న వెంకటరత్నంతో 'తరువాత' అని పైకని, చేతివేళ్ళు పదీ చూపించి, రమ్మన్నట్టు తలూపుతూ మూసిన తలుపుల వెనక మెరుపు తీగలా అదృశ్యమైంది.

వెంకటరత్నానికా రాత్రి నిద్దురలేదు.

"హఠాత్తుగా, మధ్యరాత్రి ఆమె మొగుడొచ్చి తలుపు తడితే", పక్కింటివాళ్ళు తలుపు తెరిచిన శబ్దాలకి లేచి 'ఎవరండి వస్తా' అని అడిగితే, 'తలపులు తెరిచి ఉంచిందో, లేదో 'అవన్నీ అటుంచు తీరా తలుపులు తడితే, ఆవిడ కేకలేసి అల్లరి చేస్తే' అలాగే మంచం మీద కూర్చుని, వాలుకుర్చీలో చేరబడి, మెలుకువగానే తెల్లవార్లూ గడిపాడు నిన్నటి రాత్రి వెంకటరత్నం.

వెంకట రత్నం కాని పనులు చెయ్యాలని నాకు లేదు. కాని చేతకానితనాన్ని మంచితనంగా నమ్మమంటేనే నాకు మండుకొస్తుంది.

ఇందాక బీచ్‌లో పచార్లు చేస్తూ నాతో అంటాడు కదా. "చూడు మంచిపనే చేసాను. రంకు, బొంకు దాగవన్నారు. ఇదంతా ఆవిడ భర్తకు తెలిస్తే, ఒక సంసారాన్ని నాశనం చేసిన పాపం నాకొద్దు" నేను మరి వినిపించుకోలేదు.

వెంకటరత్నం పట్ల సానుభూతి చూపించడమంటే తమలోని దౌర్భల్యాన్ని చూసి నిట్టూర్చడమేనని నమ్ముతాను. అందుకే అలాంటి వారి పట్ల నాకసహ్యం మాత్రమే ఉంది. వెంకటరత్నం పట్ల అసహ్యం చూపేవాళ్ళు - నూటికి తొంభైమంది - తమ జీవితంలో అంతకంటే ముందుకు పోలేరన్న అపనమ్మకం ఉండడం వల్ల వారంటే నాకు సానుభూతి మాత్రమే ఉంది.

పోతే ముందే చెపినట్లు వెంకటరత్నం పట్ల నాకు సానుభూతి లేదు ఎందుకంటే మరి...... నా పేరే వెంకటరత్నం.

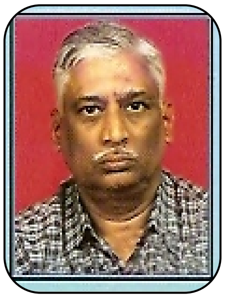

శ్రీ రామారావు గారు 1970 దశకంలో అద్భుతమైన కథలు అన్ని ప్రముఖ పత్రికలలోనూ వ్రాసారు. పూణే లోని కార్మిక రాజ్య భీమా సంస్థ డైరెక్టర్‌గా 2006 లో పదవీ విరమణ చేశారు. తన పాత కథలన్నింటినీ కలిపి 'గోరంతదీపం' పేరుతో ఇటీవలే ఒక కథాసంపుటిని విడుదల చేశారు.